

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Període intermedi

Sèrie D - Número 2

Dimecres, 14 de juliol de 1999

Diputació Permanent

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 3

Í N D E X

Debat de la sollicitud

dels Grups Socialista, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i d'Esquerra Republicana de Catalunya de convocar el Ple del Parlament d'acord amb l'article 53.4 (reg. 47429)

Debat de la sollicitud

dels Grups Socialista, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i d'Esquerra Republicana de Catalunya de convocar el Ple del Parlament d'acord amb l'article 53.4 (reg. 47430)

S U M A R I

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i nou minuts.

El Sr. Clotas i Cierco (S) intervé per una qüestió d'ordre respecte a la substanciació del debat per separat dels dos punts de l'ordre del dia. 16

El Sr. Curto i Casadó (P) intervé per una qüestió d'ordre respecte a l'acumulació dels dos punts de l'ordre del dia. 16

El Sr. Camp i Batalla (CiU) intervé per una qüestió d'ordre a favor de la proposta anterior. 16

El Sr. Ribó i Massó (IC-EV) intervé per una qüestió d'ordre a favor de la primera proposta. 16

1. Debat de la sollicitud dels Grups Socialista, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i d'Esquerra Republicana de Catalunya de convocar el Ple del Parlament d'acord amb l'article 53.4 (reg. 47429) (Punt primer de l'ordre del dia.) (10:44)

Torn a favor: Sr. Clotas i Cierco (S). 17

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Carod-Rovira. 18

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Ribó i Massó. 19

Posició del G. P. Popular: Sr. Curto i Casadó. 20

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Camp i Batalla. 21

El Sr. Clotas i Cierco (S) intervé per contradiccions. 22

El Sr. Ribó i Massó (IC-EV) intervé per contradiccions. 22

Votació: rebutjada per 8 vots a favor, 13 en contra i 1 abstenció. 23

2. Debat de la sollicitud dels Grups Socialista, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i d'Esquerra Republicana de Catalunya de convocar el Ple del Parlament d'acord amb l'article 53.4 (reg. 47430) (Punt segon de l'ordre del dia.) (11:25)

Torn a favor: Sr. Carod-Rovira (ERC). 23

Torn a favor: Sr. Ribó i Massó (IC-EV). 23

Torn a favor: Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S). 24

Posició del G. P. Popular: Sr. Curto i Casadó. 26

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Camp i Batalla. 27

El Sr. Ribó i Massó (IC-EV) intervé per contradiccions. 28

Votació: rebutjada per 8 vots a favor, 13 en contra i 1 abstenció. 28

La sessió s'aixeca a les dotze del migdia i set minuts.

SESSIÓ NÚM. 3

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i nou minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon, i del secretari tercer. Assisteix la Mesa l'oficial major.

ORDRE DEL DIA

1. Debat de la sol·licitud dels grups Socialista al Parlament de Catalunya, G. P. d'Iniciativa per Catalunya-Els Verds (IC-EV) i G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 47429), de convocar el Ple del Parlament d'acord amb l'article 53.4 amb el següent ordre del dia:

1.1. Proposició de llei del Servei Català d'Ocupació. 202-00144/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració. (Text presentat: BOPC, 398, 32622)

1.2. Proposició de llei sobre la tinença de gossos considerats potencialment perillosos. 202-00149/05. Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya-Els Verds (IC-EV), Grup Mixt, Grup Parlamentari Popular, Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració. (Text presentat: BOPC, 408, 33498)

1.3. Proposició de llei sobre els drets d'informació i d'autonomia del pacient, i documentació clínica. 202-00150/05 Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Grup Socialista al Parlament de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya-Els Verds (IC-EV), Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari Popular, juntament amb 1 altre diputat del Grup Parlamentari Popular, Grup Mixt. Debat i votació de la presa en consideració.

1.4. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica per a la modificació de l'article 54.2 de la Llei orgànica 2/1986, de forces i cossos de seguretat. 270-00012/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya-Els Verds (IC-EV), juntament amb 1 altre diputat del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya-Els Verds (IC-EV). Debat i votació del dictamen de la Comissió. (Text presentat: BOPC, 183, 14000; dictamen: BOPC, 408, 33505).

1.5. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de la Llei Orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial. 270-00008/05. Sr. Joan Ridaó i Martín, juntament amb quatre altres diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració. (Text presentat: BOPC, 165, 12763).

1.6. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'article 341 de la Llei orgànica 6/1985, de l'1 de juliol, del Poder judicial. 270-00015/05. Sr. Joan Ridaó i Martín, juntament amb quatre altres diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració. (Text presentat: BOPC, 206, 15769).

1.7. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre la política del Govern en matèria del joc a Catalunya. 252-00030/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya-Els Verds (IC-EV), Grup Parlamen-

tari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

1.8. Interpel·lació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la transparència informativa en relació a la política del joc a Catalunya.

1.9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment de les resolucions adoptades per la Comissió de la Sindicatura de Comptes. 300-00539/05. Sr. Martí Carnicer i Vidal, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació. (Text presentat: BOPC, 398, 32656)

1.10. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de subvencions de la Generalitat. 300-00144/05. Sr. Jordi Guillot i Miravet, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya-Els Verds (IC-EV). Substanciació. (Text presentat: BOPC, 104, 7667)

1.11. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les infraestructures de Catalunya. 300-00452/05. Sr. Josep Huguet i Biosca, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació. (Text presentat: BOPC, 342, 26883)

1.12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre les mesures a prendre per a garantir un bon funcionament de les institucions i de les relacions polítiques. 302-00278/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya-Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

1.13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre els governs locals a Catalunya. 302-00281/05. Sr. Josep Mir i Bagó, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

1.14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política educativa en l'educació secundària. 302-00280/05. Sr. Magi Cadevall i Soler, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

1.15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el comerç interior. 302-00282/05. Sr. Josep Clofent i Rosique, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

1.16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la gestió hospitalària a Catalunya. 302-00283/05. Sra. Carme Figueras i Siñol, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

1.17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la balança de pagaments de Catalunya. 302-00284/05. Sr. Josep Huguet i Biosca, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

1.18. Preguntes a respondre oralment en el Ple.

2. Debat de la sol·licitud dels grups Socialista al Parlament de Catalunya, G. P. d'Iniciativa per Catalunya-Els Verds (IC-EV) i G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 47430), de convocar el Ple del Parlament d'acord amb l'article 53.4 amb el següent ordre del dia:

Debat sobre el balanç i la gestió realitzada pel Govern de la Generalitat en la V legislatura. 255-00015/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya-Els Verds (IC-EV), Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

El president

S'obre la sessió de la Diputació Permanent del Parlament de Catalunya.

La convocatòria suposo que és en mans de tots els membres de la Diputació Permanent, amb els dos punts que comporta l'ordre del dia. Jo demanaria a les senyores diputades i els senyors diputats de la Diputació Permanent que il·lustrin al president si volen fer el debat del primer punt i, acabat aquest, del segon punt de l'ordre del dia, o volen fer un debat integrant els dos punts amb un sol debat, i jo estaré a la formulació en què es posin d'acord els membres de la Diputació Permanent.

El senyor Higiní Clotas em demana la paraula.

El Sr. Clotas i Cierco

Gràcies, senyor president. Sí, de fet, la convocatòria té dos punts, com vostè molt bé deia. Nosaltres no tindriem cap mena d'inconvenient, el nostre Grup, a substanciar per separat els dos punts. Potser...

El president

Per separat?

El Sr. Clotas i Cierco

Per separat, que és potser el que correspondria. Ara bé, tenint en compte que van interrelacionats, també podríem fer un suggeriment, dic, de racionalitat més que d'agilitat, i és acumular el debat en els dos punts, però, aleshores, fer exposició i rèplica, diguem-ho així. És a dir, que poguéssim fer dos torns cada grup, diguem-ne: l'exposició i la rèplica.

En realitat, ens estalviaríem, com a mínim, dos punts, així, dues intervencions. Per tant, fer dues intervencions per grup amb una acumulació dels dos temes.

El president

Hi ha una proposta que acaba de fer el diputat senyor Clotas i tenen la paraula els altres portaveus dintre de la Diputació Permanent. M'ha demanat la paraula primer el diputat senyor Curto, i després el senyor Camp.

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, és que, en realitat, lo que està tractant la Diputació Permanent no és la substanciació del primer punt amb diversos apartats i del segon punt amb un únic apartat, sinó que lo que substancia la Diputació Permanent és la conveniència o no de convocar un ple amb estos punts, i per consegüent, nosaltres hem entès que, com que del que es tracta aquí és de decidir si es convoca o no es convoca un ple amb este ordre del dia, lo Grup Popular havíem preparat una sola intervenció, encara que no tenim inconvenient a sortir tantes vegades com convingui en relació al que els diferents grups puguin acordar per majoria, però sí que vull deixar constància que el que tractem aquí és no la substanciació d'estos punts, sinó la conveniència o no de celebrar un debat amb estos punts.

El president

Senyor Camp, m'ha demanat la paraula i la té, i després el senyor Ribó.

El Sr. Camp i Batalla

Sí, senyor president. Tampoc el nostre Grup farà qüestió d'aquest tema procedimental, sí bé entenem que la proposta que feia el portaveu del Grup Socialista, que, d'alguna manera, és un dels peticionaris d'aquesta reunió de la Diputació Permanent, està en la línia de fer una acumulació dels dos punts, per tant, un sol debat, que semblava que era la lògica del que ell explicava; per tant, és un sol debat i, per tant, una intervenció per cada grup en la línia del que planteja l'ordre del dia, o una intervenció cada grup, no crec que doni més de sí.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Ribó. Em penso que no hi ha acord, eh?

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, en primer lloc, una precisió, que, si no em corregeix el president, els documents pels quals hem estat convocats a aquesta reunió de la Diputació Permanent diuen clarament que hi han dos debats: un debat sobre un ple amb una sèrie de matèries, que van des d'efectes legislatius fins a efectes d'impuls o de control del Govern, i d'un debat sobre la possibilitat de fer un ple, un altre ple, de balanç de l'obra de Govern. Per tant, són dos debats i dos plens diferenciats.

Jo, recollint la proposta que feia el senyor Clotas, crec que seria positiu que, en comptes de fer dos debats per separat, que, a més, impliquen dues votacions per separat, que hi hagués un sol debat acumulant els dos punts, però que, aleshores, si fem això, amb la possibilitat de fer uns primers torns de defensa de les propostes i de resposta per part dels grups que no les han signades, i uns segons torns de rèpliques. Si això no fos possible, doncs, nosaltres demanaríem que es respectés el que està en els papers: fer dos debats.

El president

Bé, em penso que està molt clar que, no havent-hi acord sobre el suggeriment que ha sigut fet, hem d'iniciar el debat fent dos debats: del primer punt i, després, del segon punt, perquè no hi ha acord respecte a com fer un debat integrat.

Debat de la sol·licitud dels Grups Socialista, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i d'Esquerra Republicana de Catalunya de convocar el Ple del Parlament d'acord amb l'article 53.4 (reg. 47429)

Per tant, iniciarem el debat del primer punt de l'ordre del dia, és a dir: debat de la sol·licitud de convocar el Ple del Parlament, d'acord amb l'article 53.4, amb l'ordre del dia que es detalla a la convocatòria d'aquesta Dipu-

tació Permanent, presentada pels grups Socialista, Iniciativa per Catalunya - Els Verds i el Grup d'Esquerra Republicana. Per exposar-la, per defensar la sol·licitud té la paraula el diputat senyor Clotas, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Clotas i Cierco

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup, juntament amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i Esquerra Republicana de Catalunya, ha sol·licitat la convocatòria d'aquesta Diputació Permanent per debatre la necessitat de celebrar un ple ordinari en el si del Parlament durant aquest mes de juliol. Després tindrè oportunitat de repassar la necessitat de fer aquest Ple en funció dels punts de l'ordre del dia que proposem, preceptivament, d'acord amb allò que preveu el Reglament.

Però vull començar per dir quelcom que em sembla ja conegut i que és molt evident, que això no respon a cap tàctica ni estratègia de la dialèctica oposició-govern, entre altres coses perquè fa ja molts mesos que el president del nostre Grup Parlamentari, el senyor Joaquim Nadal, ja va advertir i avançar que volíem que el mes de juliol fos un mes perfectament hàbil. Per tant, no obeeix a cap tàctica.

Deixin-me aclarir-los simplement que la raó essencial de demanar l'habilitació del mes de juliol per celebrar aquest Ple, més enllà dels continguts dels aspectes que immediatament delataré, és perquè ens fa vergonya –així de clar, vergonya– que aquest Parlament resti tancat al llarg de cinc mesos i mig llargs, a efectes del plenari i de les comissions, des de l'1 de juliol fins a la constitució del nou Parlament, que, previsiblement, podrà ser cap a començaments de desembre. Ens fa vergonya, i ens fa vergonya per respecte a les ciutadanes i als ciutadans de Catalunya, que aquesta cambra, que és la màxima expressió de la sobirania del poble de Catalunya, no sigui capaç, per la voluntat majoritària dels grups de Convergència i Unió i del PP, el mes de juliol, de restar oberta i en plena normalitat, amb un cas d'excepcionalitat com és la propera dissolució d'aquesta cambra. I –ho afegeixo– tampoc tindriem cap inconvenient a traslladar aquesta excepcionalitat amb caràcter de normalitat per cada any legislatiu, però estem parlant d'aquest.

Per tant, per respecte als ciutadans creiem que tenim el deute moral de seguir treballant amb normalitat durant aquest mes de juliol. I –ho anticipo i els ho adverteixo– igualment demanarem que el mes de setembre..., trencant la norma consuetudinària que es comença ralentidament i que el debat d'orientació de política general no té lloc fins a finals de setembre, etcètera, demanarem que aquest mes de setembre..., el Grup Socialista, almenys, els primers dies del mes de setembre ja presentarà les iniciatives corresponents perquè sigui un mes de ple rendiment, per tal d'aprofitar mínimament el temps a què els imponderables del calendari electoral ens obliguen.

I ho fem, també, per responsabilitat, per responsabilitat amb el treball acumulat, que tindrem oportunitat tot seguit de veure'l. Avui hem presentat, per imperatiu

reglamentari, dinou punts de l'ordre del dia. Com vostès saben, n'hi ha molts més... –dinou punts importants–, n'hi ha molts més, i també per la responsabilitat i el deure que tenim amb el nostre electoral i amb les ciutadanes i els ciutadans de Catalunya d'exercir el control i l'impuls del Govern.

Torno –i permetin-me la meua insistència– a posar en consideració aquesta reflexió: a algú li sembla normal que la cambra parlamentària de Catalunya quedi tancada cinc mesos i mig? Jo estic convençut que si sortim al carrer no li semblarà normal a ningú. Aquí sembla que només sembli normal a dos grups. Per tant, volem la celebració d'aquest Ple.

Punts. N'hem presentat dinou. En primer lloc, la Proposició de llei sobre el Servei Català d'Ocupació, que correspon a una iniciativa del Grup Socialista. Amb el desgavell que hi ha avui en el Servei d'Ocupació a Catalunya, amb el desgavell que hem pogut observar en la gestió de la Conselleria de Treball, no es creu important que una iniciativa que porta ja uns mesos de tramitació aquí es pugui veure?

Dues lleis, dues proposicions de lleis, elaborades i acabades per tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra: la de gossos considerats potencialment perillosos i la d'informació i autonomia del pacient, i documentació clínica. Aquests dies hem tingut oportunitat, en diversos mitjans de comunicació, de veure el tractament informatiu que donaven sobre la importància d'aquestes dues lleis. Perquè avui es podria caure en l'actitud fàcil, demagògica i irresponsable de dir: «Escoltí'm, això d'un projecte de llei, d'una proposició de llei sobre gossos perillosos no deu ser tan urgent.» Bé. Quan teníem accidents provocats per atacs ferotges d'aquests gossos sí que semblava, aleshores, urgent. És a dir, quan els mitjans de comunicació o quan la població social està en estat d'alarma o d'inquietud sembla que sí que és urgent.

Quin motiu hi ha –ho preguntaria als grups de Convergència i Unió i al PP– perquè aquesta Llei, gairebé amb un acte similar al que estem fent avui aquí, no s'aprovi ara i, en canvi, no es traslladi la seva aprovació amb els inconvenients contraproductius que això representa fins al mes de febrer de l'any que ve –el mes de febrer de l'any que ve?

O la Llei sobre els drets d'informació i autonomia del pacient, i documentació clínica. Una i altra llei, gairebé pioneres, sobretot aquesta segona, a tot l'Estat..., una llei important que introdueix millores qualitatives importants en la seguretat i en la transparència informativa que els pacients tenen en els centres sanitaris i en la seva pròpia salut, quins motius hi ha perquè en un acte similar a aquest, celebrat a l'hemicicle, es pogués aprovar aquesta Llei i no ajornar-la, irresponsablement, fins al mes de febrer? Jo entenc quins són els motius, naturalment; tindrem l'oportunitat d'allargar-nos en el segon punt de l'ordre del dia.

També els ho anunciaré ara una mica. Una iniciativa signada pels tres grups de constitució d'una comissió d'investigació sobre la política del Govern en matèria del joc a Catalunya. Vostès saben que aquest és un tema que avui està absolutament i radicalment d'actualitat

per un decret, perquè s'estan movent moltes coses a l'entorn del joc, perquè el Grup Socialista ha formulat quaranta i escaig preguntes al Govern de la Generalitat i ens han contestat amb subterfugis absoluts, i, a una d'aquestes preguntes, el conseller Mas ens ha respost que no ens podia donar informació sobre una matèria, perquè només estava permès facilitar-la en una comissió d'investigació; doncs, és una responsabilitat del Parlament tractar això. Si després la majoria de Convergència i Unió i el PP no la volen aprovar, en el seu dret estaran, però tractar això, per tal que se'ns puguin donar respostes que reclamem com a representants de les ciutadanes i ciutadans de Catalunya.

Interpel·lacions, sis mocions subsegüents a les interpellacions del darrer Ple i les preguntes orals a respondre per part del Govern, i, en primer lloc, pel president de la Generalitat, que en té moltes, de preguntes per respondre. És lògic que ell, des de la seva comoditat absoluta, prefereixi més respondre-les amb un monòleg a través dels mitjans de comunicació que amb un diàleg amb els grups parlamentaris en el Parlament de Catalunya. Però és que la seva obligació és respondre-les al Parlament de Catalunya i no establir un monòleg.

En definitiva, hi ha més que raons suficients, des del punt de vista dels seus continguts, des del punt de vista de l'obligatorietat de respondre la responsabilitat moral que tenim amb el nostre poble, des del punt de vista de la racionalitat, d'impedir o de complir, més ben dit, de complir amb el deure que durant cinc mesos i mig, quan no hi ha cap altre motiu que els impediments d'estricta interès partidista entre els dos grups majoritaris que s'oposaran a aquestes iniciatives, perquè celebrem aquest Ple.

Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, posem en consideració d'aquesta Diputació Permanent la necessitat de celebrar aquest Ple amb aquests punts de l'ordre del dia i –ho repeteixo– podrien ser molts més, perquè el treball acumulat és enorme, intens, i no hi ha cap motiu objectiu que faci que aquest Parlament quedi tancat durant cinc mesos i mig.

El Grup Socialista sent –i ho sentirà, després de la votació que es produirà– vergonya que una majoria d'aquest Parlament s'oposi que treballem amb normalitat aquest mes de juliol, tal com he dit.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha la possibilitat d'un torn en contra. Si no hi ha torn en contra, fixaran la seva posició els diversos grups per ordre de menor a major. No hi ha torn en contra? *(Pausa.)*

Correspon, en primer lloc, a prendre la paraula, pel Grup Mixt, al diputat senyor Xavier Bosch... *(veus de fons)*, que renuncia a fer-ho.

Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup és un dels tres grups parlamentaris signants d'aquesta proposta, de la necessitat d'un debat amb uns punts de l'ordre del dia que ja han estat esmentats amb un cert detall pel portaveu del Grup Socialista.

En realitat, no és només el que pugui passar en aquests moments quan, com s'ha dit, al llarg d'una bona colla de mesos aquest Parlament pot quedar inactiu en el que són les seves funcions regulars, sinó, sobretot, el fet que, almenys des de fa un any, aquesta cambra està vivint en la incertesa volguda, estudiada, preparada de les dates electorals, cosa que ha condemnat la primera institució de Catalunya, el Parlament de Catalunya, a assumir una funció de provisionalitat, d'interinatge, en la mesura que no era possible de saber, en el coneixement d'aquesta data, fins a quin punt l'activitat regular d'allò que és la màxima expressió en un sistema democràtic, d'aquest mateix sistema que és el Parlament, es podia dur en condicions de normalitat.

El nostre Grup ha fet costat, assumeix, doncs, aquesta proposta en la mesura que no només hi té interessos de Grup parlamentari legítims –per exemple, la Moció sobre la balança de pagaments de Catalunya, que forma part del que és també un debat cada vegada més viu i més actiu en aquest país–, sinó que jo em voldria referir d'una manera molt concreta a la circumstància que en aquesta aportació d'un nou debat parlamentari hi tindrien dos punts –dos punts– fonamentals, que no són iniciatives en aquest cas de sigles, que no són iniciatives partidàries, sinó que són iniciatives tramitades per ponència conjunta i sobre les quals existeix un acord del conjunt de grups parlamentaris.

Es tracta de dues proposicions de llei. Una, una proposició de llei sobre la problemàtica dels gossos considerats potencialment perillosos. Iniciativa que té el seu origen en una proposició que va ser presentada mesos enrere per Esquerra Republicana, i també una altra de similar pel Grup Socialista, que a canvi de la seva retirada va fer possible, va permetre la constitució de la ponència conjunta que ha estat treballant en aquest tema; ponència conjunta que ha consultat experts en la matèria i que, segons va fer avinent el portaveu en aquest punt del Grup de Convergència i Unió en el mateix Ple, caldria que fos aprovada abans que no s'acabés el darrer període de sessions.

No seria lògic que, en una qüestió que ha aixecat, que ha suscitat una gran preocupació social i política en el moment en què es van conèixer alguns fets luctuosos i lamentables, aquest Parlament deixés passar l'oportunitat, ara –ara que podria, si ho volgués–, l'oportunitat d'aprovar una llei pionera a tot l'Estat –una llei que, si adquirís aquest rang, seria de les més avançades i de les més modernes del món democràtic– per raons que no tenen res a veure amb la normalitat de funcionament d'un parlament. Seria aquella situació en la qual el conjunt de ciutadans i ciutadanes d'aquest país podria pensar que aquest Parlament només se'n recorda de Santa Bàrbara quan trona i que, en realitat, els polítics en general –els grups parlamentaris, els partits polítics–

tenim una actuació d'apagar focs quan els fets es produeixen, però després en el moment que podem encaminar de forma adequada la nostra activitat parlamentària renunciem a fer-ho.

Són arguments que, en certa manera, podríem fer servir, també, per defensar la necessitat que en aquest Ple extraordinari es pogués veure i aprovar una altra proposició de llei, conjunta, sobre els drets d'informació i autonomia del pacient, i documentació clínica. Sota aquest títol s'hi conté el que es coneix com a «testament vital», que té el seu origen en una resolució impulsada a finals del 95 i que es va traduir en un estudi de la Comissió Bioètica al Departament de Sanitat.

El nostre Grup entén que per a la bona imatge d'aquest Parlament no podem generar la sensació que estem davant d'una cambra catalana no operativa, que renuncia a complir un dels seus deures fonamentals, un dels seus deures bàsics, com és el deure de control de l'acció del Govern. I seria molt difícil d'entendre pel conjunt de la ciutadania que, tenint la possibilitat, si més no, d'aprovar almenys aquelles mesures que són mesures assumides per la totalitat dels grups, hi renunciéssim per interessos que no serien interessos col·lectius, sinó, en tot cas, interessos de sigles molt concretes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Òbviament, com a signant amb el Grup Socialista i amb el Grup d'Esquerra Republicana d'aquesta petició de debat sobre un possible ple a l'entorn d'un ordre del dia que hom coneix, m'afegeixo a tots els arguments donats fins ara.

Diu Convergència i Unió: «No hay ningún motivo extraordinario» –cito el diari literalment i en la llengua en què està escrit– «para retomar la actividad parlamentaria, más allá de un mero interés político de los grupos de la izquierda para utilizar el Parlament como altavoz de sus críticas.» És divertit que els grups polítics tinguem interès polític; estaria bé que tinguéssim interès..., no ho sé, esportiu, o interès mecànic, o interès... Sí, els grups polític tenim interès polític, i la cosa més noble que pot tenir un grup polític és tenir interès polític. No se m'acudeix altre interès.

El que passa és que el portaveu de Convergència i Unió que fa aquestes declaracions està tan acostumat a tenir interès partidista, que confon interès partidista amb interès polític, i, és clar, aleshores ensenya el llautó. Fem electoralisme, diuen. Sí, sí, i tant! I tant que fem electoralisme! Només faltaria! Hi ha hagut eleccions el 13 de juny, n'hi hauran en alguna data, aviat, a la tardor, i n'hi hauran d'altres, sembla que a la primavera, no més tard d'aquestes dues estacions que he citat. I la ciutadania ha de saber optar. Només faltaria que no aprofitéssim totes les ocasions perquè la ciutadania,

primer, es motivés –la meitat no ha estat motivada el 13 de juny– i, després, pogués diferenciar.

Qui fa electoralisme barat, fora de les institucions...? Perdoneu, ho rectifico: qui fa electoralisme caríssim, fora de les institucions i ben partidista? Qui edita opuscles sobre temes que alguns d'ells han d'estar a debat parlamentari, amb una despesa extraordinària? On es fa el debat? Qui va fer saltar ahir la graella de programació de la televisió pública de Catalunya per tenir a *prime time* un publireportatge sobre les seves opinions partidistes? Jordi Pujol i Soley; m'imagino que candidat –m'imagino que encara no ha estat nomenat– de Convergència i Unió a les properes eleccions autonòmiques. Va ser ell, o no, el que va fer saltar la graella de la programació de la televisió que paga el contribuent per, purament i simplement, no explicar acció de govern o fer balanç –ni això–, sinó, purament i simplement, per desqualificar les opcions adversàries i defensar la seva opció partidista? Perquè, fins i tot suposant que s'hagués dedicat a fer explicació d'obra de govern, és que..., on l'ha de fer primordialment, aquesta explicació? Nosaltres volem portar el debat al Parlament de Catalunya. I el Parlament de Catalunya ha de ser el lloc on es faci el debat i el control i l'impuls del Govern. No ho diu un polític –també ho diu un polític–: ho diu l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

Continuo citant el portaveu de Convergència i Unió. Diu: «Que la legislatura se acababa, ya se sabía. Y ahora quieren debatir la gestión del Govern, cuando ya se debate cada semana.» Ah carai!, no ens n'havíem assabentat nosaltres, *que cada semana se debatía* això en el Parlament! Al maig i al juny, quantes setmanes, quines setmanes es va debatre l'acció del Govern en aquest Parlament? Quan es reprendrà la tasca d'aquest Parlament al proper període de sessions? –que hi ha d'haver un proper període de sessions; o no? La data electoral institucional possible és el 5 de desembre per a les eleccions properes, si es vol fer en diumenge; si no es volgués fer en diumenge, encara podríem anar més enllà, llei electoral en mà –llei electoral espanyola, eh?, perquè no en tenim, de catalana, encara, perquè no hi ha voluntat per fer-la. Per tant, hi hauria d'haver un període de sessions a partir del mes de setembre. O no? Tots estem convençuts que no. Però per què estem convençuts que no? Per partidisme o per política? Per què no se sap la data de les eleccions? Per partidisme o per política? Per electoralisme o per control? O no són arguments, això?

Senyores i senyors diputats, s'hauria de reobrir aquest Parlament l'1 de setembre, sí o no? I, en canvi, estem argumentant..., aquí es diu: s'acaba. Per què s'acaba? Qui ho ha decidit? El Grup Parlamentari de Convergència i Unió? S'acabava el 7 de març, semblava, i qui ho decidia?, i en virtut de quins motius? De país, d'institucions, de necessitats de la societat? És un secret. Avui mateix surten rumors, de la mateixa majoria actual, que en la seva desbandada de final d'etapa volen saber, fins i tot ells, quan seran les eleccions.

Hi ha matèries pendents, o no? El conseller Hernández té raó quan diu que s'han de crear trenta mil llocs d'escola de zero a tres anys? S'ha de mantenir en la declaració feta al Parlament, o l'han de corregir dient que

això ja ho faran els ajuntaments? Això s'ha de debatre dins de la coalició, al comitè d'enllaç, o s'ha de debatre aquí? Tenia raó el conseller Hernández, o es va equivocar, o va ser massa demagògic, massa propagandista? On ho hem de discutir? Entre ells, al carrer València o al carrer on es reuneixi la comissió d'enllaç, o aquí? –pregunto.

S'ha de parlar de tot el temari que hi ha a l'ordre del dia, sí o no? No. I no perquè, partidistament, Convergència i Unió i el Partit Popular, que fan majoria en aquesta cambra avui per avui, votaran que no. Això sí que és interès; no polític: partidista. Com es va votar per part d'aquests dos grups que no hi hagués comissió De la Rosa; també es va votar per part d'aquests dos grups que no es continués la comissió Piqué, i que s'exculpessin coses tan flagrants com que un ministre hagués assistit a un consell de ministres, mentint a l'opinió pública quant a la seva assistència, on es condonen 7.000 milions de pessetes. És clar, això sí que és interès partidista.

Com és interès partidista programar per a mitjans o finals de juliol un ple extraordinari –faltava més!– sobre les seleccions esportives, però que no hi vagi res més que les seleccions esportives –faltava més! Per què? Si ens hem de veure tots els diputats i diputades en un ple, per què no el fem ordinari? No hi han matèries per fer-lo ordinari? No hi han motius de calendari, com s'acaba d'argumentar, per fer-lo ordinari? O és que es vol escenificar partidistament que Convergència vol samarreta quadribarrada i PP vol samarreta de la bandera de l'estanc, i vinga a veure qui...? I aleshores què és el que anem a fer? Aparentar que som molt diferents quan votem..., quan voten conjuntament les coses més elementals? Això què és? Interès polític o interès partidista? Que ens ho expliquin.

Un ple, senyores i senyors diputats, que no podrà tenir mocions, perquè, en ser extraordinari, es talla el camí –reglamentàriament obligatori– perquè al primer ple després d'unes interpellacions es substanciïn les mocions. Jo ja anuncio que el nostre Grup parlamentari farà ús de tots els mecanismes institucionals i constitucionals per defensar el dret a substanciar aquestes mocions. I amb molta modèstia dic que podem exhibir el títol de ja haver guanyat batalles institucionals i constitucionals, quan algú en aquest Parlament ha forçat tant el Reglament, ha negat el pas, ha barrat el pas a substanciar coses que són del seu propi pes. Ho dic..., no és cap mena..., és només un recordatori: farem ús de tots els mecanismes institucionals i constitucionals perquè allò que és..., no perquè només ho mani el Reglament: és lògic que, si hem interpellat i fem un ple, puguem debatre els mandats subsegüents a les interpellacions, i no ens ho furtin partidistament dos grups parlamentaris.

Per tot això, senyores i senyors diputats, nosaltres demanem que es voti aquest Ple extraordinari, aquest Ple monogràfic i aquest Ple amb tot aquest ordre del dia.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Josep Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, senyores i senyors diputats, me referiré, en este primer punt de l'ordre del dia..., per a manifestar, en primer lloc, per a recordar que en los últims quatre anys, és a dir, en quasi tota una legislatura, la Diputació Permanent del Parlament de Catalunya s'ha reunit dos vegades per qüestions ben diferents. Lo 19 de desembre de 1995 se va reunir per primera vegada per a designar els senadors, a conseqüència de les últimes eleccions autonòmiques. I la segona vegada, lo 28 de juliol de l'any passat, de 1998, com a exigència d'un debat sobre els lamentables resultats dels incendis forestals. És a dir, dos convocatòries plenament justificades i probablement excepcionals –encara que una positiva i l'altra negativa–, la primera perquè la Generalitat no podia quedar, no havia de quedar sense representació al Senat, ni tan sols per un espai de temps limitat, i la segona perquè, tot i ser causa sobrevinguda, un incendi forestal com lo de l'any passat, que arrasa quaranta mil hectàrees de bosc, bé mereixia la mobilització política dels grups parlamentaris i la resposta col·lectiva del Parlament de Catalunya.

És a dir, senyores i senyors diputats, senyor president, estem parlant de quatre anys de legislatura, quasi quatre anys de legislatura, amb los corresponents períodes de sessions i amb les conseqüents vacances parlamentàries, i només una convocatòria de la Diputació Permanent, a instància dels grups parlamentaris, per raó, pel clamor i per la indignació social que va provocar la devastació forestal de l'estiu de 1998.

I si en els últims quatre anys només s'ha sol·licitat una vegada la convocatòria d'esta Diputació Permanent –per raó, com hem dit, dels incendis forestals–, sense incorporar llavors cap proposició de llei, cap proposta de resolució, cap interpellació, ni una moció, i molt menys cap pregunta amb resposta oral, nosaltres ara també tenim tot lo dret a preguntar-nos per què ara són tan importants unes interpellacions, unes proposicions, unes preguntes i unes mocions, per què ara són tan importants com per a convocar la Diputació Permanent el 1999, i no ho eren el 1995, el 96, el 97 i el 98. Què ha canviat o què tenen d'especial i d'urgent algunes d'estes interpellacions, d'estes propostes de resolució o d'estes proposicions de llei? Nosaltres creiem que en tres anys, en dos anys o en un any, estes iniciatives se podien incorporar amb tota normalitat a l'ordre del dia de qualsevol ple ordinari.

Vostès saben –perquè em coneixen– que, sense cap reserva, jo sempre me rebel·laré contra aquelles opinions que puguen posar en dubte l'activitat col·lectiva del Parlament de Catalunya, o em rebel·laré contra aquells que puguen posar en dubte el treball responsable de tots i cada un dels grups parlamentaris, vingue d'on vingue l'allusió que en este sentit se puga formular. Però també és veritat que moltes vegades, i per l'impuls i l'espontaneïtat de les nostres accions, podem donar peu a interpretacions errònies, probablement perquè no s'han mesurat les conseqüències d'una determinada sol·licitud, com la que avui estem substanciant.

I amb estos criteris referits a l'impuls i a les conseqüències, saben los grups parlamentaris que en l'ordre del

dia que s'ha proposat avui apareixen interpellacions, iniciatives o propostes de resolució que es van presentar a registre l'octubre del 96, l'abril del 97, el maig del 97, el setembre del 97 i el novembre del 98. Representa això urgència i excepcionalitat? Amb estos antecedents, en estes dates, fins i tot des d'un punt de vista imparcial, la nostra opinió és que resulta molt difícil justificar la convocatòria de la Diputació Permanent del Parlament de Catalunya, pel que significa esta Diputació Permanent, per a substanciar la naturalesa d'estes iniciatives. Però també, naturalment, volem deixar constància, volem considerar la legitimitat i el respecte que mereixen los grups que solliciten lo Ple extraordinari, lo respecte –deia– en administrar l'exercici de la seua funció, ja siga estrictament política, ja siga conjunturalment estratègica.

En tot cas, a l'última reunió de la Junta de Portaveus, lo Grup Popular ja vam expressar la nostra intenció relativa al fet que el mes de juliol no seria habilitat en sessió plenària, a excepció feta del debat del Projecte de llei de les seleccions esportives catalanes, pendent del corresponent dictamen per part del Consell Consultiu.

Amb este posicionament, senyor president, anunciem lo vot en contra a este primer punt de l'ordre del dia.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, si algú, a hores d'ara, no sabia que s'atansa un període electoral, segur que després d'escoltar les intervencions del Grup Socialista, del Grup d'Esquerra Republicana i del Grup d'Iniciativa, a hores d'ara, ja ho ha deduït. Perquè aquesta reunió no s'explica, ni la petició, ni la reunió, ni les intervencions que s'han fet no s'expliquen ni es justifiquen si no és perquè, precisament, hi ha un període electoral en portes.

I això fa –diguem– que si estem al final d'un període de sessions i al final d'una legislatura dins de la més estricta normalitat, sembla que a algú li estranyi aquesta normalitat i la vulgui marcar, la vulgui assenyalar com a excepcional. Sembla, per tant, que, per a algú, celebrar eleccions quan toca és excepcional. Les eleccions tocaran i es faran quan correspongui. El senyor Ribó deia una data. Si miréssim els serveis de la cambra, a vegades, que hem preguntat, doncs, ens han comentat altres dates que no es corresponen amb el senyor Ribó. En tot cas –en tot cas–, el que sí és evident és que estem en el final de legislatura. Ni més ni menys que va passar fa quatre anys. L'any 95 va succeir també això i, pel que sembla, en aquell moment ni era excepcional, ni era escandalós, ni demagògic, ni irresponsable, en fi, tots aquests qualificatius que s'han utilitzat aquí. En aquell moment, simplement, no tocava, era una altra l'estratègia. L'estratègia partidista, si vol el senyor Ribó, per corregir el qualificatiu –partidista, eh?–, l'estratègia partidista dels tres grups parlamentaris que han fet aquesta petició, però estratègia purament partidista.

Les intervencions, sobretot la més melodramàtica que s'ha fet, la primera, del Grup Socialista –intervenció, dic, melodramàtica, estival, eh?–, doncs... –estival, estival, sí; i estiuença– ve marcada per unes exageracions que ella sola desqualifica la mateixa petició. Deia dinou punts importants, i fa un moment el senyor Curto ha fet un exercici de veracitat de la importància de les coses, posant-la en relació amb la temporalitat, i s'ha vist que quan hi ha iniciatives de tres anys pendents i que en cap moment s'han volgut plantejar en un ordre del dia ordinari, doncs, estem en la més estricta instrumentalització.

Qui fa mal al Parlament, avui? Segur que ningú. Però, en tot cas, segur que el nostre Grup no té mala consciència, no tenim cap mala consciència que el Parlament de Catalunya no s'hagi de reunir aquest mes de juliol per tractar aquests temes. I fer un discurs tan lamentable com el que s'ha fet de dir que el Parlament de Catalunya dóna la imatge que no es treballa, que no hi ha activitat, que cinc mesos tancat... Escolti, però si aquesta legislatura hem fet més lleis que mai; s'han fet més debats generals que mai, nou debats generals; s'han fet més iniciatives de control al Govern que mai; i d'impuls. I això ha sigut una tasca col·lectiva de tots els grups parlamentaris. Com ara es pot jugar tan frívolament amb aquest tema de dir que el Parlament de Catalunya, doncs, donarà una imatge que no treballa, que..., quan estem aplicant la normalitat del Reglament? És que finalment sembla que estàs fent una cosa que realment contradiu les mateixes normes del Reglament. No, estem fent, aplicant la normalitat del Reglament, que diu que el mes de juliol és un mes que no hi ha activitat parlamentària si no hi han fets extraordinaris o fets que justifiquin la seva reunió, i, en aquest cas, la convocatòria de final de juliol està més que justificada pel dictamen que al seu moment es va presentar, la sol·licitud de dictamen al Consell Consultiu. I per tant, és conseqüència de la mateixa tramitació parlamentària.

Quin és..., i no puc estar de dir-ho, perquè no ho volia dir, però escoltant les intervencions que hi ha hagut ho he de dir: la Proposició no de llei sobre la tinença de gossos considerats potencialment perillosos, feta, entre altres, pel nostre Grup Parlamentari, diria, amb entusiasme per part del nostre Grup Parlamentari, com d'altres, no va voler ser inclosa en el darrer ordre del dia, de la sessió darrera del Parlament. No es va voler. El Grup Socialista no va voler. Va considerar que era una matèria interessant per deixar-la al juliol a efectes de fer el que avui s'ha fet aquí. Qui era l'irresponsable, en aquell moment? Qui preparava una acció demagògica en aquell moment? Segur que nosaltres no. El nostre Grup Parlamentari, si això no fos possible aprovar-ho en aquesta legislatura, serà la primera iniciativa que presentarà en la propera legislatura, aquesta. I ens sap greu que no s'hagués volgut introduir en el darrer ordre del dia de la darrera sessió plenària. Però que se sàpiga, que sigui conegut de l'opinió pública el perquè de les coses. I lògicament, aquest tacticisme –això sí que és tacticisme–, aquest tacticisme té conseqüències, i té aquesta conseqüència que avui estem dient aquí. Això sí que és interès de sigles, això sí que és fer que la cambra catalana no sigui operativa, etcètera, etcètera.

Tots aquests dinou punts, per tant, considerem que no són d'urgència, que no justifiquen que el Ple del Parlament hagi de reunir-se per aquests. I lògicament, el nostre vot serà contrari a la convocatòria del Ple per a aquest ordre del dia.

Hi ha hagut al·lusions constants, algunes d'elles, com en el cas del senyor Ribó, que no ha parlat, pràcticament, de l'ordre del dia que estem aquí debatent; s'ha dedicat a fer un *speech* polític, diria, una roda de premsa. Miri, per rodes de premsa, les pot convocar, doncs, a la seu del seu partit. No fa falta que es reuneixi la Diputació Permanent per venir aquí i dir-nos que els de Convergència i Unió no sé què, no sé quants... Que convoqui una roda de premsa, que ho digui. No fa falta utilitzar el Parlament per a això. Per tant, no mereix consideració ni resposta per part nostra el que ha dit, perquè, realment, ell mateix es desqualificava.

Per tant, senyor president, el nostre Grup Parlamentari votarà en contra d'aquesta petició formulada per aquests tres grups parlamentaris.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Em demanen la paraula el senyor Clotas i el senyor Ribó. Ja saben que, en principi, en la Diputació Permanent..., però, en definitiva, per què me la demana, senyor Clotas?

El Sr. Clotas i Cierco

Per al·lusions i per contradiccions òbvies, senyor president.

El president

Mig minut.

El Sr. Clotas i Cierco

Gràcies. El senyor Camp ha qualificat com «melodramàtica» la meua intervenció. No sé si tenia tints dramàtics. En tot cas, el panorama de tragèdia grega que el president de la Generalitat, el seu partit, la seva coalició estan, internament i externament, situant en el país...

El president

No són contradiccions.

El Sr. Clotas i Cierco

...forçosament obliga... –són al·lusions, senyor president–, forçosament obliga a tenir un to, lamentablement, certament dramàtic.

Quant a l'actualitat, senyor Camp, si vostè revisa els punts que hi ha proposats, hi ha dos proposicions de llei que era absolutament impossible aprovar abans d'aquesta Diputació Permanent. Fins i tot la dels gossos, que vostè ha tergiversat el procediment: no vàrem impedir que estigués en l'ordre del dia. L'últim dia del Ple, abans de l'últim punt del Ple, perquè vostè va veure que es veuria acorralat en aquesta situació, va voler

introduir una alteració de l'ordre del dia del Ple per introduir aquesta Proposició de llei. I li vam dir: «Escolti...». Aquesta i altres, en aquell Ple. Aquesta i altres. I tampoc varen voler, ni en aquell Ple ni aquest que havia de venir.

El president

Ha acabat el seu temps.

El Sr. Clotas i Cierco

I per últim, si repassen l'actualitat de les interpellacions...

El president

Ha acabat el seu temps.

El Sr. Clotas i Cierco

...i les propostes que ha fet el Grup Socialista veuran que tampoc es podrien substanciar abans d'aquest proper Ple, senyor Curto.

El president

Senyor Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president.

El president

Mig minut.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Ramon Camp, demani als serveis de la cambra que li diguin el darrer diumenge que es poden convocar eleccions. Això no depèn del senyor Pujol: això està taxat per la Ley orgànica general electoral, eh? És facilíssim de calcular. Molt bé. Això per començar.

Segona qüestió, en aquest mig minut. Les rodes de premsa, senyor Camp, les estan fent vostès. Justament, demanem que es facin al Parlament. Vostès estan fent les rodes de premsa, com ahir a la nit. Són vostès, perdonin. Nosaltres demanem debat, aquí. Són vostès que estan portant el debat a rodes de premsa.

I per últim, senyor Camp, jo mai deixaré de respondre arguments d'un parlamentari. Qui deixa de respondre és qui es desqualifica.

El president

Acabat el debat, procedirem a la votació del punt número 1 de l'ordre del dia d'aquesta Diputació Permanent. Proposo que la votació es faci a mà alçada. (*Veus de fons.*) Sí, també ens podríem posar drets, però prefereixo fer-ho a mà alçada.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb la proposta d'aquest punt número 1 de l'ordre del dia, que aixequin el braç.

Els que estiguin en contra, que aixequin el braç.

Els diputats que s'abstinguin?

Aquest primer punt de l'ordre del dia ha sigut refusat per 8 vots a favor, 13 en contra i 1 abstenció.

Debat de la sollicitud dels Grups Socialista, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i d'Esquerra Republicana de Catalunya de convocar el Ple del Parlament d'acord amb l'article 53.4 (reg. 47430)

Passarem al segon punt de l'ordre del dia. És a dir, debat de la sollicitud de convocar el Ple del Parlament, d'acord amb l'article 53.4, amb l'ordre del dia que es detalla a la convocatòria d'aquesta Diputació Permanent, presentada pels grups Socialista, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per defensar-les té, en primer lloc, la paraula el diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira. *(Pausa.)*

Perdó? La previsió que jo tinc és que intervinguin el diputat senyor Carod-Rovira, després el diputat senyor Ribó i d'ordre de menor a major seguidament. Té la paraula el diputat senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Els grups parlamentaris que fem costat a aquesta petició d'un ple per fer balanç d'allò que ha estat aquesta cinquena legislatura, ho fem en uns moments en què aquest balanç ja s'està fent. I s'està fent a partir d'una multimilionària campanya institucional als mitjans de comunicació, *Catalunya, un país que creix*, a través d'opuscles, d'espots i d'anuncis de tot tipus que tenen com a objectiu exposar només una cara d'allò que ha estat l'acció de Govern aquests últims anys. Com si amb la inversió d'aquests milions de pessetes en aquesta campanya institucional no n'hi hagués prou, ahir vam tenir l'oportunitat d'assistir a una entrevista absolutament espontània a la Televisió de Catalunya amb la presència d'un entrevistat que feia també, amb un poc sentit del repartiment del treball, d'entrevistador, ja que formulava preguntes a aquells que les havien de formular, i aquest entrevistat era el president de la Generalitat. Una entrevista sense justificació informativa real que la motivés, per acabar entonant el discurs de sempre, la mateixa cançó de l'enfadós sentida durant dinou anys i que ahir va esdevenir la primera part del programa *Cent anys de cançons*.

Fer servir els mitjans de comunicació com a primera cambra i aquest Parlament com a segona és una actitud poc considerada cap a la primera institució democràtica del nostre país, que és el Parlament. Prioritzar, per part del Govern, la presentació, per exemple, de propostes sobre finançament a l'auditori d'una caixa, o sobre la societat del benestar, en comptes de fer-ho al Parlament, no sembla un procediment al més exemplarment catalanista de consideració cap a aquesta cambra. És per això, doncs, de sentit comú, és lògic que, si el Govern fa balanç de la feina feta aquesta legislatura amb els recursos públics, que són de tots, els grups parla-

mentaris tenim el dret i el deure de poder-ho fer allà on correspon, que és la casa de tots i de totes, que és aquest Parlament. No fer-ho, no acceptar-ho, deixaria la balança absolutament desequilibrada i, el que és pitjor, deixaria els grups de l'oposició en pura indefensió, i aquella part de la societat catalana que representem també.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor diputat... A continuació, té la paraula el segon dels signants, el diputat senyor Ribó. Després parlarà el tercer dels grups signants.

El Sr. Ribó i Massó

La proposta que debatem ara té una explicació molt senzilla i al mateix temps una retirada també molt senzilla: si el Grup de la majoria garanteix que el mes de setembre hi haurà debat de política general, doncs, molt senzill, fem el balanç en el debat de política general, que és quan toca.

El Grup de la majoria sembla que es debat en els dubtes hamletians de si els serveis de la cambra no saben exactament quina és la data —no sabia que aquest fos el factor tan important que està fent fer cabòries al president de la Generalitat a veure quan convoca; demanaria més suport dels serveis de la cambra perquè poguessin afinar en això tan difícil de calcular, seixanta o cinquanta-quatre dies des del Decret de convocatòria—, però, més enllà d'aquesta qüestió tan difícil d'esbrinar, sembla —el senyor Ramon Camp diu: «per si algú no s'havia assabentat que hi havia eleccions», se suposa que ja tothom n'està assabentat, aquí—, ara sembla que tampoc hi haurà, havent-hi eleccions, tampoc hi haurà període de sessions; si n'hi ha, senyor Camp, ben senzill, traslladem aquest punt a quan toca.

Però com que vostès estan jugant des de finals del 98 amb aquesta incertesa, d'aquí que els plantejem aquest segon punt, senzillament, és un mecanisme senzillíssim que deriva fins i tot del que està escrit en el nostre Reglament. Demanem que es recuperi —sí, senyor Camp— la més estricta normalitat —vostè ho ha dit—, la més estricta normalitat: fer debat sobre el balanç és el més normal, no és ni per urgència, ni..., és el més normal. El que és anormal és que ens haguem de veure amb criteris d'urgència, això és l'anormal, si no, no ens veiem; senyor Camp, l'anormalitat està aquí. Ja és ben anormal un parlament que es reuneix cada quinze dies, senyor Camp, això ja és ben anormal. *The question time*, per citar les bases més profundes de la democràcia parlamentària, no és cada quinze dies, senyor Ramon Camp, ni es tria entre tres preguntes una pregunta, no?, al contrari, al senyor Blair li pregunten cada dimecres «Què ha fet vostè avui?», que és una forma encoberta de poder fer la pregunta que calgui per part de cada diputat o diputada, no? Nosaltres creiem que sí que té una característica especial, aquest punt, perquè estem en un any electoral, és clar que ho estem, home, hi ha hagut eleccions el 13 de juny. Faci el que faci la majoria no podem anar més enllà de la tardor, senyor Camp, a convocar les eleccions, això, claríssim, facin el que facin,

eh? Això, miri, és un tema que sí que està ben escrit: més enllà de les profecies de Nostradamus, això està escrit i està escrit a la Constitució, a l'Estatut i a les lleis orgàniques, i després, quan ho decideixi el cap de Govern espanyol, hi ha les eleccions a les Corts Generals.

On es fa, mentrestant, el balanç? El senyor Carod, amb molta raó, ha dit que es fa amb una caixa, es fa... En certa forma, el conservadorisme de la majoria és lògic que porti les seves propostes de pacte fiscal amb una caixa; ignora que l'origen dels parlaments és fiscal, eh? Els primers parlaments postmedievals van ser d'intercanvi de nous impostos per llibertats, aquí comencen els parlaments, que, evidentment, encara no eren liberals, ignoren fins i tot això, i, per això, fins i tot, també per raons de conservadurisme, van a les institucions financeres a dir-los com aniran els mecanismes fiscals! I als senyors parlamentaris i a les senyores parlamentàries, ni pum, perquè no els interessa, es deuen pensar, no? Però això ja ho han fet sempre, senyor Carod. Totes les legislatures, el president de la Generalitat actual s'ha dedicat a anar a presentar les seves grans qüestions fora d'aquest Parlament, i a aquest Parlament hi ha vingut una vegada l'any perquè l'hi obligava la Llei. Ara hem ampliat a les tres gracioses –de «graciosa concessió», vull dir– preguntes, *the question time*, cada quinze dies.

On s'ha de fer el balanç? Hi ha una norma governamental, aprovada el mes de novembre passat, que deia: «regir els criteris per a la publicitat de la Generalitat». En aquesta norma, que té una sèrie d'apartats deontològics, i que l'Executiu es va comprometre a seguir, es diu textualment que «no s'emetrà publicitat en períodes propers a campanyes electorals». I es diu que «els missatges de les campanyes institucionals estaran diferenciats dels discursos partidistes.» Es compleix? Jo no sé quan seran les eleccions, senyor Camp, eh? Vostè em pot dir: «Sí que es compleix, perquè no hi haurà eleccions fins al desembre», que és el més tard. Es compleix o no es compleix? Es fa o no es fa publicitat en períodes propers a campanyes electorals? I s'arriba a encavallar o no el missatge institucional amb el partidista? Nosaltres, modestament, creiem que s'està incomplint de forma flagrant. Des que ha començat el mes de juliol hi ha nombroses campanyes publicitàries per part del Govern de la Generalitat en marxa: dèficit fiscal, que s'ha recuperat, malgrat una posició –semblava, pràcticament, de la totalitat de grups, encara que al final un s'hi va despenjar– en contra; el tema dels incendis forestals; les insercions continuades als mitjans de comunicació sobre temes diversos; la campanya contra el tabac; un llarguíssim etcètera, i ara el «Catalunya creix».

Saben vostès que el Govern presenta un document de previsions publicitàries a la Comissió Assessoradora de Publicitat, perquè n'està obligat, i cap d'aquestes campanyes hi figura? Per què? O és que tampoc sabien vostès que venien eleccions? Cap d'aquestes campanyes figura en allò que dona seguretat jurídica, que és, d'acord amb les normes, que és el document que vostès mateixos..., que el Govern, perdó, va presentar a la Comissió Assessoradora de Publicitat. És un ús partidista, com dèiem abans, no polític, partidista.

És cert que altres institucions, per exemple, de poder local, han abusat de mitjans financers per a campanyes institucionals, i una cosa no exclou l'altra, i jo des d'aquesta tribuna també les critico, però, amb tota l'autoritat, doncs, d'aquesta afirmació critico que avui es negui poder fer balanç en aquest Parlament i es presenti una mena de farsa de balanç, perquè no té cap control democràtic, no el té ni de contingut ni de forma; no el té de contingut, perquè no debat entre les opcions; no el té de forma, perquè incompleix les normes que regulen aquesta publicitat, normes donades pel mateix Govern, doncs, que es faci una farsa de balanç en aquesta reunió de campanyes, això sí, que paga el contribuent –*que paga el contribuent*.

Nosaltres anunciem, independentment de la coneguda votació que hi haurà després per part de Convergència i Unió i el PP –i estalvio de nou els arguments per dir per què votaran junts en contra d'aquest possible debat–, anunciem que presentarem això mateix a la Sindicatura de Comptes, l'anàlisi concret d'aquest desfasament, tant de l'incompliment normatiu com financer, que té molt a veure que ens estem debatent sobre si es compleixin o no les previsions d'inversió; anunciem que presentarem això mateix a la Comissió Assessoradora de Publicitat, amb el que significa de contencions administratiu pel fet d'incompliment de les normes administratives que ho regulen, i tornem a plantejar a tots els grups parlamentaris que –o així ho havíem acordat, si més no, quatre dels cinc existents a l'inici de la legislatura quan vàrem signat l'anomenat Pacte del pluralisme– que la propera legislatura ens comprometem que el Reglament del Parlament tingui un dinamisme que no té l'actual, perquè això que està succeint no torni a passar.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president; senyores diputades i senyors diputats. Tots els arguments que han fet servir el senyor Clotas, primer; el senyor Ribó, el senyor Carod, tant en el primer punt de l'ordre del dia, com els senyors Carod i Ribó en aquest segon punt, els subscriu totalment i són perfectament vàlids per a aquest segon punt. Potser no caldria ni tan solament afegir res més, perquè tots els arguments utilitzats fins ara són concloents, i, en canvi, els arguments utilitzats pel portaveu de la majoria, pel representant de la coalició Convergència i Unió, han sigut més aviat irrisoris.

Ara, tornem-hi, perquè a mi em sembla que val la pena que tothom s'assabenti, ni que sigui perquè quedi testimoni de la voluntat de tres grups polítics en les actes d'aquesta Diputació Permanent, i en la mesura del possible perquè els ciutadans de Catalunya en tinguin coneixement, la voluntat d'aquests grups demanant la convocatòria de l'anterior Ple, ja rebutjat, i d'aquest Ple, que ara estem debatent, vol ser simplement una cosa tan senzilla com un antídoto contra la mandra, un

antídod contra la mandra. Reclamem la normalitat i plantegem clarament que la vella tradició que deia que el món acadèmic feia tres mesos de vacances –i ja no és veritat–, queda o quedarà sobretot escandalosament superada per aquest Parlament, no pas per voluntat dels diputats i diputades i de l'estructura organitzativa del Parlament, sinó per la capriciositat del calendari electoral amb què ha estat jugant el president de la Generalitat, que és qui té la facultat de dissoldre, fins a les últimes conseqüències, però des de fa un any, i és la seva única i exclusiva responsabilitat.

I, naturalment, ara surt el senyor Camp i diu: «Complir el calendari és una cosa estranya?» Jugar amb el calendari és una cosa estranya, i el president de la Generalitat de Catalunya ha estat jugant amb el calendari des de fa un any –recordin, febrer - març d'aquest any–, i ara nosaltres plantegem, amb tota claredat, que, simplement, com un antídod contra la mandra, el president de la Generalitat i els grups que li donen suport en aquest Parlament acceptin de fer un debat sobre l'acció del Govern, sobretot perquè nosaltres no volem ser còmplices d'un govern que no treballa. El senyor Clotas ho va dir en unes declaracions públiques, i va coure tant al president de la Generalitat que es va afanyar a complir per primera vegada un mandat parlamentari i dir-li: «Senyor Clotas, el convido que m'acompanyi a inaugurar no sé quantes coses»: festivals diversos als quals ens tenen acostumats els consellers, la consellera i el president de la Generalitat de Catalunya. Però no ens convidin a festivals quan falten quatre mesos per a les eleccions, acceptin un debat sobre els pecats d'omissió que han comès en aquesta legislatura d'una forma reiterada i posant en perill el bon funcionament d'aquest país! Aquesta és la qüestió. Per què estan sostraint un debat raonable als representants legítims del poble de Catalunya? Per què estan fent aquest doble joc de portar el debat, no el debat, l'autoafirmació des de la por en aquests diferents escenaris que han estat explicats, i no el volen portar aquí? Per què tanta «teatrologia», i tanta entrevista, i tanta pornografia política amb les campanyes publicitàries? La paraula potser és una mica forta, però el llibret vermell encartat a tota la premsa de Catalunya els dos darrers diumenges supera tot allò imaginable pel que fa a publicitat institucional com a publicitat partidista encoberta i és autèntica pornografia política. I se n'haurien d'averonyir i haurien de demanar disculpes al poble de Catalunya pel fet d'haver malgastat, des de l'àmbit institucional, recursos que són de tots i que s'haurien de destinar a d'altres coses.

I vostès són responsables, per ommissió, de no haver volgut fer el Ple anterior, que ja han rebutjat, i de no voler fer aquest Ple que estem proposant. I quan torni a passar algun problema amb gossos potencialment perillosos, el pecat d'omissió, malgrat que el senyor Camp anuncia que serà la primera iniciativa de la propera legislatura, serà un tema de cinc mesos. I si entre aquests cinc mesos passa alguna cosa, el Govern hauria de trobar, si no hi ha ple, la manera de suplir la manca d'aquesta llei per resoldre aquest problema.

Però, en qualsevol cas, el Govern trontolla, hi ha vies d'aigua en el Govern, i no s'accepta, malgrat que el país se'n ressent, de fer un debat per intentar respondre les

preguntes que es formula la majoria dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. No volen debatre sobre les finances i la precarietat de la classificació del deute de la Generalitat, i sobre el tancament del pressupost del primer semestre i els resultats escandalosos que expressa pel que fa a la incapacitat d'inversió del Govern de Catalunya; no volen debatre sobre les relliscades imprudents d'alguns consellers; practiquen la confusió reiterada entre el que és el Govern i el partit; no volen atendre ni respondre la crisi dels serveis que es manifesta, per exemple avui, amb una declaració d'un sindicat dient que tot l'utilatge dels bombers d'una demarcació és absolutament obsolet, i en cas d'haver-hi algun incendi no podrà respondre adequadament a l'emergència que es plantegi. I ens escamotegen, sistemàticament, el debat sobre l'autogovern, sobre el finançament, sobre el govern local, sobre les relacions institucionals, sobre les infraestructures, sobre l'articulació del territori, i ens plantegen d'allargar un període llarg de temps d'inactivitat parlamentària, com un bàlsam més a les ferides que se'ls estan obrint.

I jo puc entendre l'actitud de Convergència i Unió. El senyor Ramon Camp sortirà aquí i dirà: «No toca. Aquest Ple no es farà. Tenim la voluntat de la majoria i, a més a més, els vots del PP.» És la síndrome de la por. Tenen por, no volen el debat. No el volen aquí i no el volen enlloc, per altra banda.

El que em costa més d'entendre és que el Partit Popular els faci costat. El Partit Popular ha de recórrer a les habilitats dialèctiques del seu president de grup per suplir la manca d'arguments –em sembla a mi– per dir que votaran contra la celebració d'aquest Ple, un ple que, no com a ple, sinó com a tema de debat, ells van posar com a condició *sine qua non* per mantenir-se en la Comissió d'Autogovern de Catalunya. I aquell que era un debat tan important allà no ho seria ara aquí, en les sessions del Parlament, en un ple extraordinari per debatre l'estat de l'acció del Govern de Catalunya?

Jo, de veritat, no entenc com el Partit Popular juga el joc al president de la Generalitat, que els minimitza constantment, que els diu el que els diu, que els diu que no compten per a res, que després ho matisa amb preguntes hàbilment conduïdes pel senyor Curto, però que en el fons hi torna una i una altra i una altra vegada en l'entrevista d'ahir, per deixar-los simplement com una corretja de transmissió de les consignes que vénen del Govern de Madrid. I mentrestant, en aquesta pinça que els va tenallant, el senyor Pujol diu: «Jo aquí tinc un vot garantit, que és el del PP, silenci el Parlament, em prodigo fins a límits insospitats en tots els mitjans de comunicació, vacances parlamentàries, me'n vaig a Querlals a meditar i quan baixi del Sinaí ja convocaré eleccions.» No és aquest el sistema de fer un favor a la democràcia i a Catalunya, i nosaltres creiem que aquest debat és important, que aniria bé fer-lo, que ens aniria bé a tots i que seria saludable per a la salut democràtica del país i de la coalició governant i del seu president.

Gràcies, senyor president.

El president

Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula... Perdó, el diputat senyor Xavier Bosch ja ha anunciat que renunciava a l'ús de la paraula. Té la paraula, pel Grup Popular, el diputat senyor Josep Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en això de les meues habilitats –que no són tantes–, ja veurà, senyor Nadal, com les canyes se tornen llances, i veurà també com lo seu plantejament és un error.

Perquè, una vegada substanciat lo primer punt, i desestimat, i seguint amb l'ordre del dia d'esta sessió de la Diputació Permanent, apareix un segon punt que es referix, com s'ha dit, al debat monogràfic sobre la gestió del Govern i que el Grup Popular, sobretot per mediació d'este diputat que els parla, ha sol·licitat reiteradament, ja siga en los posicionaments de les diferents iniciatives –és a dir, en tot moment he aprofitat per a demanar un debat sobre la gestió–, o ja sigui, si ho recorden, en quasi totes les preguntes orals formulades al president de la Generalitat.

L'objectiu de la nostra petició, si es vol de naturalesa recurrent, determinava, determina la conveniència de promoure un debat sobre la gestió de recursos i de competències, amb totes les característiques que es desprenen d'un debat, si es vol, d'esta envergadura; és a dir, lo consentiment del Grup majoritari i, per consegüent, la participació activa del president de la Generalitat. I, encara que amb lo vot en contra de Convergència i Unió avui se forçés la convocatòria d'este debat monogràfic, nos trobaríem amb tota seguretat amb un tipus de discussió o de confrontació parlamentària, amb un tipus de sessió plenària on la intervenció de qualsevol conseller o consellera, per substitució del president, devaluaria inevitablement la transcendència del que almenys en lo nostre interès hem intentat des de l'últim debat de política general; és a dir, la compareixença del president senyor Pujol per a examinar i avaluar los resultats de la seua gestió.

I en este sentit algú creu que sense la voluntària disposició del Govern i del Grup de la majoria lo president de la Generalitat se sotmetria a un debat pel simple acord dels grups parlamentaris de l'oposició? Probablement nos passaria allò de què tantes vegades nos hem queixat, i és que, mentre lo Parlament de Catalunya estem reunits en sessió plenària, lo senyor Pujol estaria inaugurant los deu metres d'una carretera o posant la primera pedra a un poliesportiu. O, sense anar més lluny, ahir per la nit, com ja s'ha dit aquí, quan algun diputat estàvem perfilant o acabant lo sentit de la nostra posició per a atendre responsablement la convocatòria d'esta Diputació Permanent, lo president de la Generalitat, en qualitat de cap, d'amo i de propietari de TV3, estava propagant les seues bondats en un intent de neutralitzar lo que ja s'ha convertit en un clamor popular, és a dir, los seus fracassos, lo seu cansament i la seua negligència.

En l'entrevista d'ahir, la falta de qualitat i de coordinació en les seues expressions va posar en evidència dos

fets inqüestionables: en primer lloc, que el president de la Generalitat no està en condicions per a resistir un debat sobre la seua gestió, i en segon terme, que estem assistint a l'espectacle dels enfonsaments, és quelcom que ningú pot negar, com no siga per mires interessades. Al senyor Pujol li va costar molt poc recolzar-se en lo mal gust, afilar els despropòsits i perdre lo *señorio*. I tot això no és altra cosa que la probabilitat d'uns fets que poden passar, amb elements de certa fiabilitat. En tot cas, preferim tornar a concretar i a recordar la realitat estricta dels esdeveniments referits al debat sobre la gestió, que de forma cronològica i documentada, tal com hem fet en lo punt anterior, sotmetem a la seua consideració i també, senyor Nadal, perquè en quedi constància al *Diari de Sessions*.

Lo dia 10 de març, ara fa quatre mesos, i durant la celebració d'una sessió plenària, los portaveus de tots los grups parlamentaris van requerir la meua presència per a invitar el Grup Popular a signar la sol·licitud conjunta de creació d'una comissió d'estudi per a la millora de l'autogovern; en esta sol·licitud només hi faltava la nostra firma. En comunicar jo als portaveus de Convergència i Unió, PSC, Iniciativa per Catalunya, Esquerra Republicana i Mixt que nosaltres només signaríem aquella sol·licitud si prèviament se substanciava un debat sobre la gestió de l'autogovern, tots los grups me van respondre que això de moment no era possible i que la decisió estava acordada. Estem parlant del 10 de març.

Catorze dies després, lo 24 de març, lo Ple del Parlament va aprovar la creació de la Comissió d'Estudi per a la Millora de l'Autogovern, i en lo posicionament del Grup Popular tornem a reclamar un debat previ sobre la gestió, com a condició per a donar-hi lo nostre suport. Segona reclamació del Grup Popular desestimada per part de la resta de grups parlamentaris. I vint-i-set dies més tard, concretament lo 21 d'abril, en constituir-se a la sala 1 la Comissió de l'Autogovern, lo Grup Popular tornem a insistir en la nostra opinió: que, si abans d'estudiar la millora de l'autogovern no existix la possibilitat d'un debat sobre la gestió, esta vegada abandonaríem la sala, com a senyal de disconformitat amb la negativa, reiterada, legítima, dels grups que van signar la proposta.

Esta és la cronologia dels fets: lo 10 de març, lo 24 de març i el 21 d'abril. La resta de grups parlamentaris, en estes dates, van considerar expressament inviable la petició del Grup Popular per tal de promoure un debat sobre la gestió del Govern de la Generalitat. Del 10 de març al 30 de juny han passat 112 dies hàbils dins del període de sessions amb constants negatives –per descomptat, tan legítimes com respectables–, amb constants negatives, deia, a la proposta de debat per nosaltres formulada.

Amb estos antecedents, vençut lo període de sessions i amb la mateixa legitimitat, apostem o esperem una millor oportunitat i, si és possible, sense exclusió de cap grup parlamentari. Este és, senyor president, lo sentit de la nostra intervenció, amb l'anunci del vot en contra a este segon punt de l'ordre del dia.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el context en què s'ha debatut aquesta sollicitud de textos parlamentaris, de convocatòria del Ple de la cambra, per substanciar un debat de política general, ha estat en la línia de la funció del control polític de la cambra respecte al Govern.

Abans dèiem que en aquesta legislatura per nou vegades s'han realitzat debats de política general i aquesta és, de les cinc legislatures que el Parlament de Catalunya ha desenvolupat en aquesta etapa moderna, la vegada que se n'han desenvolupat més. De sectorials, s'ha fet un debat sobre el desenvolupament de l'autogovern de Catalunya en l'actual context parlamentari i polític —era el maig del 96—; acció política i de govern amb relació a l'atur i la creació d'ocupació, l'abril del 97; sobre l'actual política agrària a Catalunya, el març del 98; sobre la prevenció i l'extinció d'incendis a Catalunya, l'agost del 98; sobre la política de benestar, l'abril del 99, i sobre la política educativa, el maig del 99. Aquí sumin-li vostès els debats de política general de cada any, en el moment que toca, que és l'inici del període de sessions que s'inicia el mes de setembre.

Per tant, aquesta funció de control del Govern s'ha desenvolupat de forma ordenada i extensa en aquesta legislatura, de la mateixa manera que tots els instruments de control també han estat així. No trobaríem cap altra legislatura en què la cadència de reunions de la cambra hagi estat tan metòdica com en aquesta: cada quinze dies. I deia un diputat que abans ha intervingut: «I cada quinze dies només es reuneix el Ple de la Cambra.» Sí, cada quinze dies, i és de les poques cambres, llevat del Congrés dels Diputats, que es reuneix cada quinze dies; el Senat també es reuneix cada quinze dies, però no crec que hi hagi cap altra cambra autonòmica a nivell d'Estat que tingui una cadència de reunions com la que té el Parlament de Catalunya: metòdicament, cada quinze dies.

I en aquestes sessions hi ha un espai, com vostès saben, de control del Govern, i aquest espai és utilitzat per tots els grups parlamentaris, tant des del punt de vista de control en sentit estricte com des del punt de vista de la funció d'impuls del Govern, i, dins d'aquest espai de control, hi ha les preguntes a l'Executiu i, dins d'aquestes, les preguntes al president. I, en aquesta legislatura, aquest mecanisme ha estat utilitzat de manera continuada per tothom, sense limitacions, perquè es feia una referència que hi havia fins i tot limitacions de formulació de preguntes. En la pràctica, avui dia —i algun grup això ho utilitza plenament—, no hi ha distinció entre les preguntes, i això és conegut. Per tant, no juguem a la confusió.

Per entendre'ns, per nosaltres —no sé si pels altres, però pel nostre Grup parlamentari—, ja no és creïble la seva fraseologia que utilitzen constantment; surten aquí, van dient qualificatius... Per nosaltres, això, ni fred ni calor, ni fred ni calor. Potser sí que parlen per terceres perso-

nes, lògicament, perquè nosaltres ni fred ni calor. Ara, com a mínim, no neguin els fets, perquè la veracitat de les coses, si no són constatables, doncs encara són opinables, però quan són constatables, negar-les és desqualificar-se. I és el que vostès estan fent en aquesta sessió en el dia d'avui, repetidament, constantment.

I el segon element de context d'aquesta sessió, de la petició d'aquesta sessió —per tant, el primer era aquest del tema del control— que, lògicament, fer una sessió de control d'un debat de política general el mes de juliol, al final, fins i tot, d'una legislatura, m'agradaria veure quants governs, presidits pels colors que es vulguin, han fet al final d'una legislatura un debat de balanç? El debat de balanç l'hem de fer ara, a la campanya electoral, i tant que l'hauré de fer a la campanya electoral! I els ciutadans s'hi hauran de pronunciar, i és allà on veurem els posicionaments; és allà on veurem realment el recolzament polític de cadascú. Jo ja entenc, quan el senyor Ribó intervé, que ell estigui preocupat, i quan intervé el Grup Socialista, que estiguin preocupats; jo ja ho entenc. Perquè, si realment mirem algunes de les coses que darrerament han passat —i, més concretament, en el cas del senyor Ribó—, doncs, jo entenc la seva preocupació. Nosaltres sabem que ens presentarem a aquestes eleccions, i és important. El nostre Grup sap que es presentarà a aquestes eleccions, amb el candidat que el sabem i el tenim molt clar. Hi ha altres grups que no saben si hi aniran sols o mal acompanyats. Nosaltres sí que ho sabem, això. Ja tindrem temps de debatre-ho en les eleccions i veurem quin és el suport que donarà la ciutadania.

El segon element de context d'aquesta discussió era en relació amb el tema de la propaganda institucional —propaganda institucional. Jo no sé si és que hi ha gent que no té allò que se'n diu el punt de mira ben ajustat i a vegades es passa de frenada —es passa de frenada. Però quan un es passa de frenada en segons quines coses, o bé cau en irresponsabilitat o bé cau en el cinisme —el cinisme polític, per descomptat. I aquí n'hi ha molt de cinisme polític, però molt!

Què diu la Junta Electoral Central respecte al tema de la propaganda institucional? Doncs diu, per exemple, en una resolució de 15 de març de l'any 95, diu: «No pot realitzar-se pels poders públics cap campanya durant el període electoral.» Durant el període electoral, és a dir, el comprès entre la convocatòria de les eleccions i el dia mateix de la votació —i el dia mateix de la votació. Això és el que diu la Junta Electoral Central; és la que estableix la normativa vigent. Per tant, totes aquestes altres desqualificacions que vostès fan, les fan en funció de l'interès polític, perquè no els agrada; no perquè hi hagi cap situació d'il·legalitat i de transgressió de normatives, sinó simplement perquè no els agrada.

Ara, això que algú qualifica de «pornografia política» potser li hagués pogut explicar també..., no ho sé, al senyor Clos, per exemple. I dic el senyor Clos perquè és de l'Ajuntament de la ciutat que ens acull, no? I, certament, en plena campanya electoral, per sis vegades —per sis vegades— va fer campanyes dins el període estrictament electoral. Ja no fora del període de la convocatòria..., la convocatòria es va fer el 20 d'abril, i el

23 d'abril, el 29 d'abril, el 3 de maig i el 6 de maig, i una altra vegada el 3 de maig, va posar en marxa campanyes electorals, accions polítiques de propaganda, de forma absolutament descarada. I ara vénen aquí a donar lliçons de maneres d'una acció que està dins la més estricta legalitat, i que, a més a més, és normal que un govern passi comptes i informi la ciutadania de la seva acció de govern; és perfectament normal.

A vostès els cou tot, mentre no ho facin vostès. Ara, això sí, quan ho fan vostès, això és norma llavors. Doncs, no. Miri, aquesta fraseologia, aquest cinisme que deia abans, aquesta manera de fer les coses, realment, els fan molt poc creïbles, per a nosaltres gens creïbles, i les seves urgències no són les nostres urgències.

I, en aquest sentit, per tant, entendran que el nostre Grup Parlamentari voti en contra d'aquesta sol·licitud, que ens sembla absolutament irresponsable.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. El senyor Ribó em demana la paraula? Per què?

El Sr. Ribó i Massó

Per contradiccions, senyor president.

El president

Mig minut, per contradiccions.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Camp, repassi els parlaments autonòmics, començant pel Parlament Basc, i s'assabentarà que està equivocat.

Segona qüestió. De tots els debats que ens ha citat, només n'hi ha un que hi assisteix el president de la Generalitat, que és el que estem debatent aquí.

No es fiqui en les interioritats dels altres partits, és marca de fàbrica de qui li parla no ficar-s'hi mai, però és que té molta cua de palla, vostè, en aquests moments. Val més que no s'hi fiqui.

I, per últim, m'agradaria que llegís les normes de la Comissió Assessora de Publicitat, no de la Junta Electoral: de la Comissió Assessora de la Publicitat, creada pel Govern de la Generalitat de Catalunya. Llegeixi què diu sobre aquesta propaganda institucional, i llavors s'adonarà que vostè ha d'anar a refugiar-se a normativa espanyola per tapar les vergonyes del que estan fent, incomplint la llei catalana.

Gràcies, senyor president.

El president

Acabat el debat, procedirem a la votació del punt número 2 d'aquesta Diputació Permanent.

Com la vegada anterior, votarem amb la mà alçada.

Aquelles senyores diputades i senyors diputats que estiguin a favor de l'aprovació del punt número 2, que aixequin la mà.

Aquelles senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin en contra, que aixequin la mà.

Els diputats que s'abstinguin, que aixequin la mà.

Moltes gràcies.

El resultat de la votació ha sigut el següent: a favor de l'aprovació del punt número 2, 8 punts; en contra, 13 vots; abstencions, 1. Per tant, queda refusat el punt número 2.

I, no havent-hi més assumptes de què tractar en aquesta Diputació Permanent, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les dotze del migdia i set minuts.